

Tizenöt százalékkal 65 percentre akarják felemelni a városi pótdadót

A polgárság újabb megterhelésével kívánják eltüntetni a városi költségvetés deficitjét

(A Délmagyarország munkatársától.) Többször foglalkoztunk már a város jövő évi költségvetésével, amely szinte gőzerővel készül a város számvevőségében. Erről a készülő költségvetésről eddig a legjobb, legmegnyugtatóbb hírek szivárogtak a nyilvánosságra. Eddig úgy volt, hogy a számvevőség igyekezetét körülbelül siker koronázta, sikerült a kiadási tételeket annyira lefaragni, hogy eltűnt, kiegyenlített a bevételek lemorzsolódása következtében a deficit és így nem lesz szükség a pótdadó 50 százalékos kulcsának emelésére. Mielőtt az új költségvetéstervezet összeállításához kezdett volna a számvevőség, megállapították, hogy a városnak a jövő évben előreláthatólag egymillió pengővel, tehát az egész költségvetés tíz százalékkal lesz kevesebb a bevétele, mint amennyit az idei költségvetésben előirányoztak. Erre az egymillió pengős deficit többletre kellett kiegyenlítést keresnie a számvevőségnek.

Értesülésünk szerint azonban a főszámvevőnek az az elgondolása, hogy ezt az egymillió pengős differenciát a legszigorúbb takarékoskodás elvének alkalmazásával a kiadások meghatározásánál tünteti el, csak részben sikerült. Hiába redukálta a legminimálisabb keretek közé a kiadásokat, a városi adminisztráció fentartása és a többi csökkenthetetlen közigazgatási terhek olyan súlyosan nehezdednek a város háztartására, hogy lehetetlennek bizonyult a teljes egymillió pengő megtakarítása.

Néhány százer pengő fedezetlenül maradt, mert a bevételi tételeket a számvevőség csak reális alapon irányozhatta elő.

Ezért — teljesen megbízható helyről nyert értesülésünk szerint — elkerülhetetlennek látszik a pótdadó emelése, mert a város a mai irracionális gazdálkodási rendszer mellett nem fokozhatja a bevételeit.

Arról van szó, hogy a számvevőség körülbelül 15 százalékos pótdadóemelésre tesz javaslatot a polgármester hazaérkezése után. Ha ez a javaslat keresztül megy, akkor Szegeden a jövő évben hatvanöt százalék lesz a pótdadó, bár a törvényes rendelkezések kategórikusan kimondják, hogy a pótdadó maximális kulcsa ötven százalék és a belügyminiszter csak egészen kivételes esetekben engedélyezheti nagyobb pótdadó kivételét. A 15 százalékos pótdadóemelés körülbelül háromszázezer pengő jövedelemtöbbletet jelentene évente a városnak, mert az 50 százalékos pótdadóból körülbelül egymillió pengő volt a város jövedelme.

Egyelőre kérdés, hogy a közgyűlés hozzájárul-e a polgárság újabb megterheléséhez, de kérdés az is, hogy a belügyminiszter — ha a közgyűlés esetleg hozzá is járul — jóváhagyja-e ezt a határozatot, elhiszi-e, hogy Szeged háztartása abba az egészen kivételes helyzetbe került, amelyből a pótdadóemelés jelenti az egyetlen kibontakozási lehetőséget.

Októberre, vagy májusra halasztják el az egyetemi építkezések országos ünnepségét

Szeptemberig nem fejezik be a fogadalmi templom munkálatait és nem készülnek el a Templom-téri építkezések sem

(A Délmagyarország munkatársától.) Ugyanúgy mindenki tudta, hogy Szegeden szeptemberben nagyarányú ünnepségek lesznek, amelyeknek keretében elhelyezik az egyetemi építkezések zárókövét, felavatják a Templom-téren épült egyetemi intézetek árkaos épületeit, felszentelik a fogadalmi templomot és leleplezik a Nemzeti Megújulás Emléktábláját, amely már évek óta vár leleplezésre a nyolcszögletű torony falához tákolts deszkakötecsében. Ugy volt, hogy ezeken az ünnepségeken megjelenik a kormányzó is, részt vesz rajtuk a kormány. Mindenki azt hitte,

hogy Szeged lázasan készülődik erre az alkalomra, csak a szegediek csudálkoztak rajta napról-napra jobban, hogy itt, a szeptemberi ünnepségek színhelyén, tulajdonképpen semmiféle előkészület nem történik. Csudálkozva kérdezték egymástól, hogy a város hatósága miért halasztja az ünnepségek előkészítését, programjának kidolgozását az utolsó pillanatra, miért nem alkotja meg végre azt a bizottságot, amely ötleteket gyűjtene, terveket készítené, vagy készíttetne az országos jellegűnek hirdetett ünnepségekhez. De feleletet ezekre a kérdésekre senki sem kapott. Az úgy-

Három nappal a halála előtt még nem volt semmi baja. De már nem izlett a pipa, aztán súlyos, öntudatlan órák következtek, benuzó karja ütemre mozgott a takaró fölött. Nézett rám könnyes szemmel, még egyszer szeretett volna mondani valamit, csak a mozdulataiból értettem meg:

Fiuk, az Isten áldjon meg...

... Egyszer nagy idők terhével leszaladtam falura, nagyon elfogott a vágy az anyám látása után. Az ősszel váltunk el, közbejött a nagyon kegyetlen tél a nagyon kegyetlen emberi kegyelmszeretettel, amikor fázunk a tizenkét óras utól. De most úgy éreztem, hogy muszáj mennem, kergetett valami ismeretlen érzés, nyugtalanság. Alacsony szármányon ült a kályha előtt, úgy nézett ki a tavasztváró világba, ahol nemsokára pattannak a rügyek, hogy aztán másnak nyissák a rózskákat.

— Mit látsz, anyukám, mikor olyan messzire tekintesz?

Nem felelt, csak a kezemet simogatta. Oh Istenem, mit láthat az ember, mikor visszatekint! Az ágya állandóan megvetve, de nem feküdt le.

— Amikor meglátogat a fiam, csak nem fogadhatom betegem.

Pedig akkor már aggódva lestük, hogy mikor érkezik szívéhez a kór, akárcsak az áradó víz, amely egyszer keresztül tör a gátakon.

Nagyon sokáig nem maradhattam. En sehol sem maradhattam sokáig, mindig kergetett az élet, a muszáj. Délután kellett kocsira ülnöm, hogy előbb messzi állomást érjek. Ebéd végeztével ketten maradtunk, csendben az asztalnál. A tizedik szavamra se felelt, össze volt száradva kicsikén és feketén.

Egyszer csak földerült.

— De érdekes, hogy meglátogattál! Te vagy a legjobb fiam.

Tolta elébem a bort.

— Igyál, utra mégy.

Sok kérdésemet nem értette meg, cirógatta a kezemet, aztán egyszerre felemelte a mutatóját s öreges mozdulattal, gyenge cénahangon, úgyve a taktust, dudolni kezdett: Cserebogár, sárga cserebogár.

Hamar abbahagyta, másikba kezdett.

Fiuk, az Isten áldjon meg...

Összeharaptam az ajakamat, ő belém kapaszkodott.

— Ha most elutazol, lefekszem. Erre kértél, megteszem neked. De amíg itt voltál, nem akartam.

Huszonnégy órával később meghozta róla a drót az utolsó hírt.

... A napokban megint vele álmodtam, mint majdnem állandóan. Lázás éjszakám volt, sokat néztem én is visszafelé oda, ahol annyi a látnivaló. Kellemetlen volt az álomom, megkínzott, jól esett felébredni belőle.

Nézem az órát, még csak kettőt mutat. Jaj, de sokára van még reggel!

Ugyanakkor erős férfihang tör fel a nyitott ablakon:

*Akkor szerettem hazámat,
Akkor nem ér bu és bánat,
Amikor részeg vagyok.*

Nem vagyok babonás, mégis végigszaladt rajtam a hideg. Mi volt ez? Üzenet?



MINŐSÉGE, GAZDASÁGOSSÁGA
FELÜLMÚLHATATLAN
NAGYBÁTONY-UJLAKI
EGYESÜLT IPARMŰVEK RT.
BUDAPEST, VILMOS-CSÁSZÁR-UT 32

Képviselő: Erdélyi András és Fia ép. váll., Szeged.

nevezett illetékes körök közömbösen vonogatták a vállukat, mintha a dolog nem is tartozna rájuk, mintha az előkészítés munkáját valami ismeretlen hatalomnak, vagy hatóságnak kellene elvégeznie. Más városokban ha nem is évekkel, de hosszú hónapokkal előbb megkezdik az előkészületeket és a propagandát és gondoskodnak arról, hogy az ünnepségek keretében minél több olyan alkalom adódjék, amely hasznossá, értékké teheti a várható nagy idegenforgalmat.

De Szegeden nem történt semmi egészen a mai napig, szombaton azonban bekövetkezett a — fordulat, amelynek következtében a szeptemberre tervezett ünnepségeket okvetlenül elhalasztják. Egyelőre még csak az a kérdés, hogy mennyivel halasztják el.

Szombaton Szegedre érkezett dr. Kertész K. Róbert államtitkár, a kultuszminisztérium művészeti osztályának vezetője, hogy az illetékesekkel megtárgyalja az ünnepségek programját és megállapítsa az ünnepségek időpontját. A városháza tanácstermében ült össze a bizottság, amelyben helyet foglalt dr. Aigner Károly főispán, dr. Pálffy József polgármesterhelyettes, Berenczey Domokos műszaki főtanácsos, Rerrich Béla, a Templom-téri paloták tervezője, Foerk Ernő, a fogadalmi templom építője, Czigler Arnold építési vállalkozó és még többen mások. Ez a bizottság megállapította, hogy az ünnepségeket szeptemberben semmiesetre sem rendezheti meg a város, mivel szeptemberig nem készülnek el a fölavatásra váró objektumok. Szeptemberig nem fejezhetik be a fogadalmi templom belső munkálatait, nem készülhet el a kémiai intézet sem, de fizikai lehetetlenséggé vált az is, hogy a Templom-tér kövezését és aszfaltozását befejezzék. Azt, hogy a fogadalmi templom belsejében folyó munkálatok és a kémiai intézet építése miért késelt el és hogy ezért kit terhel a felelősség, a bizottság értesülésünk szerint nem állapította meg. A kövezési és az aszfaltozási munkálatok elhúzódnának azonban nem a város és nem a vállalkozók az okai, hanem a kormány, amely hónapokig halogatta annak a kölcsönnek az engedélyezését, amelyből a város ezt a munkát finanszírozni kívánta. Néhány nappal eelőtt történt csak meg ez a jóváhagyás és így a már korábban megtartott versenytárgyalás eredményeképpen a polgármesterhelyettes csak most adhatta ki a munkát a vállalkozóknak.

Mivel az ünnepségek legfőbb színhelye a Templom-tér lesz, szó sem lehet arról, hogy a burkolási munkálatok teljes befejezése előtt megtarthassák az ünnepségeket. A bizottság még nem állapította meg az ünnepségek új időpontját. Lehet, hogy azt októberre halasztják, de az is lehet, hogy csak a jövő év májusára marad. A döntés valószínűleg akkor történik meg, amikor a polgármester hazaérkezik szabadságáról és a kultuszminiszterrel megtárgyalja a dolgot.

Nem lehetetlen az sem, hogy az ünnepségek elhalasztásának egyik döntő oka éppen az előkészületlenség volt, mert ma már, július derekán még gondolni is bajos lenne kissé arra, hogy szeptemberig kifogástalanul előkészíthetnék az ünnepséget.